

[Landbrugsministeren.]

Ministeriet efter enstemmig Indstilling fra Landbokommissionen. Naar man i Ministeriet har ment det rigtigt allerede nu at gaa til en Udvidelse af en Lovgivning af denne Art, er det, fordi man i Landbruget fremdeles er udsat for store Vanskeligheder paa Grund af den Afspærrings- og Afsætningspolitik, man i Udlandet har iværksat overfor vor Landbrugseksport. Denne giver sig ikke alene Udslag i, at Priserne ved disse Afsærringsforanstaltninger trykkes ned, men ogsaa i, at der i Løbet af kortere eller længere Tid sker betydelige Forskydninger i Priserne paa de forskellige Produkter, som Landbruget eksporterer, og det gør, at det er meget vanskeligt at disponere, meget vanskeligt at afgøre, hvad der i den kommende Tid bliver det bedste med Hensyn til Produktion.

Hvis en Produktionsgren i længere Tid er meget urentabel, er der jo Fare for, at man efterhaanden opgiver den paagældende Produktion. Selv om det under normale Forhold med frie Afsætningsvilkår sikkert vil være saaledes for Landbruget her i Danmark, at det mest lønnende Salg af Landbrugsprodukter vil findes indenfor de egentlige Fedevarer, og de mere almindelige, mere grove Varer utvivlsomt ikke vil være i Stand til at hjembringe saa lønnende Priser under frie Afsætningsforhold som Fedevarerne, saa har Erfaringerne vist os i de senere Aar, at denne Opfattelse ikke holder Stik under de ekstraordinære Forhold. Tværtimod, det viser sig f. Eks. ved at tage en enkelt Produktionsgren som Hesteopdrættet, en Produktionsgren, om hvilken neppe nogen vil mene, at den under normale Afsætningsvilkår hører til de mest lønnende indenfor Landbruget, at den i Øjeblikket hører til dem, der betaler sig bedst. Man kan vel nok sige, at for Tiden er det Svinene og Hestene, som betaler sig bedst, hvorimod det fremdeles er Kød, hvis Pris er daarligst, og Smør og Korn er de næstdaarligst betalende Varer. Det viser sig altsaa, at der er sket en saadan Priskorskydning, at man ikke kan sige, at Fedevarerne hører til den gunstigste og de grove Varer til de ugunstigste.

Der er Varer af de forskellige Kategorier, som er langt nede, og der er Varer af de forskellige Kategorier, med Hensyn til hvilke de stiller sig nogenlunde forsvareligt. Dette betyder jo, at i denne Tid, hvor Afsætningsvanskelighederne for de mest almindelige af vore Afsætningsvarer, de Varer, som plejer at indbringe de største Værdier, Smør, Flæsk og Æg, er saa vanskelige, som Tilfældet er, er det meget farligt for os, meget risikabelt, hvis vi opgiver

andre Produktionsgrene, som er endnu haardere ramt end disse Hovedproduktionsgrene.

Man bør derfor utvivlsomt i denne Tid tilstræbe at opretholde alle de forskellige Produktionsgrene, selv om man kan tvivle om, at de alle sammen, hvis vi kan haabe paa at faa frie Afsætningsvilkår i Fremtiden, i Længden vil være lønnende. Ingen kan se, om dette vil være Tilfældet, og ingen kan i hvert Fald se, om der vil ske Ændringer i disse Forhold i Løbet af kort Tid. Rigsdagen har derfor ogsaa Gang efter Gang været med til at støtte forskellige Produktionsgrene, som har været udsat for Vanskeligheder, og som man kunde være bange for vilde gaa tilbage i Produktionen, hvis ikke det offentlige ydede Støtte. Der er gennemført Ordninger, gaende ud paa at støtte Sukkerproduktionen, Kartoffelmelsproduktionen og endelig Produktionen af Kød og Flæsk. Det, Lovforslagene her gaar ud paa, er i det store og hele at udvide denne Lovgivning til ogsaa at omfatte Korn og Smør og at udvide Støtten til Kødproduktionen, som er den allervanskeligst stillede.

Naar man gaar ind i en saadan Prishævningspolitik, maa man, saa vidt jeg kan skønne, være meget forsigtig med, hvilket Prisniveau man ønsker at opnaa derved. Et kunstigt højt Prisniveau kan sikkert være meget betænkeligt, naar det drejer sig om Produktion for Hjemmemarkedet. Men hvis det er Tilfældet, maa man sikkert erkende, at det er endnu farligere ved kunstige prishævende Foranstaltninger at naa op paa et meget højt kunstigt Prisniveau, naar det drejer sig om Eksportartikler. Som bekendt fremstilles de vigtigste af Landbrugets Salgsvarer i saa store Mængder, at de $\frac{4}{5}$ gaar til Eksport, og en Hævning af det indenlandske Prisniveau paa disse Omraader alene vil derfor ikke betyde ret meget. Dette viser, at man maa være meget forsigtig med en Politik i den Retning.

Men dernæst maa man ogsaa gøre sig klart, at et saadant kunstigt Prisniveau, som man saaledes har fremkaldt, ikke kan holde i Længden, hvis man ikke efterhaanden ude i den store Verden naar op paa et tilsvarende Prisniveau. Jeg tror derfor, at man, naar man gaar ind i denne Politik, maa gøre sig klart, at det ikke kan nytte noget at komme højere op, end man saa nogenlunde maa tro, at det normale Prisniveau vil ligge. Og jeg for mit Vedkommende har den Opfattelse, at hvis man kan naa til en saadan Hævning af Priserne paa Landbrugets Produkter, at de kommer op